

Sygn. akt I KK 301/22

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kapiński

w sprawie A. K., J. S., R. C. i S. Z.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 2 lutego 2023 r.,
na posiedzeniu bez udziału stron,
wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania orzeczenia
Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20 stycznia 2022 r.,
sygn. akt II AKa 91/21, zmieniającego wyrok
Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12 stycznia 2021 r.,
sygn. akt III K 170/18,
na podstawie art. 532§1 k.p.k. a contrario

postanowił
nie uwzględnić wniosków.

UZASADNIENIE

Obrońcy skazanych A. K., J. S., R. C. i S. Z. w wywiedzionych kasacjach
wnieśli jednocześnie o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w
Poznaniu z dnia 20 stycznia 2022 r., sygn. akt II AKa 91/21, zmieniającego wyrok
Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12 stycznia 2021 r., sygn. akt III K 170/18.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioski obrońców skazanych nie są zasadne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że możliwość wstrzymania
wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia ma charakter wyjątkowy i stanowi
odstępstwo od zasady określonej w art. 9 § 2 k.k.w. Zgodnie bowiem z treścią tego
przepisu orzeczenie staje się wykonalne z chwilą jego uprawomocnienia. Z
utrwalonego w tym przedmiocie orzecznictwa Sądu Najwyższego jednoznacznie

wynika, że zastosowanie tej instytucji możliwe jest przy jednoczesnym spełnieniu dwóch warunków, to jest wystąpienia sytuacji oczywistej zasadności zarzutów kasacyjnych oraz wykazania przez wnioskodawcę, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne dla skazanego skutki (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2022 r., sygn. akt II KO 111/21, postanowienie Sądu najwyższego z dnia 19 października 2021 r., sygn. akt V KK 415/21).

Nie przesądzając ostatecznego wyniku postępowania kasacyjnego w przedmiotowej sprawie, stwierdzić należy, że argumentacja obrońców skazanych A. K., S. Z., R. C. i J. S. zawarta w kasacjach nie jest tego rodzaju, aby można było mówić o ewidentnej wadliwości kwestionowanego wyroku sądu odwoławczego. Sąd Najwyższy nie stwierdził także wystąpienia w realiach przedmiotowej sprawy szczególnych, wyjątkowych okoliczności prowadzących do wniosku, że wykonanie zaskarżonego wyroku mogłoby spowodować dla skazanych nieodwracalne, niekorzystne skutki. Za takie z całą pewnością nie można uznać sytuacji rodzinnej czy też zawodowej, do czego odwołuje się obrońca skazanego S. Z.. Powyższe okoliczności mogą stanowić ewentualnie podstawę do ubiegania się o odroczenie wykonania kary albo o udzielenie przerwy w jej wykonywaniu, i nie można ich utożsamiać z przesłankami uzasadniającymi wstrzymanie wykonania orzeczenia w oparciu o przepis art. 532 § 1 k.p.k. Pozostali obrońcy nie wykazali zaś w żadnym zakresie istnienia wskazanych powyżej okoliczności szczególnych.

Uwzględniając powyższe Sąd Najwyższy stwierdził zatem, że w stosunku do skazanych A. K., J. S., R. C. i S. Z. nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532§1 k.p.k., skutkującej wstrzymaniem wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20 stycznia 2022 r., sygn. akt II AKa 91/21, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12 stycznia 2021 r., sygn. akt III K 170/18 .

W tej sytuacji, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.